

ikke foreligge saadanne Oplysninger, som kunde sætte Udvalget istand dertil, og derfor har det troet at burde opstille denne Bestemmelse puur og simpel, saaledes som det er fæet. Jeg kan ikke være enig med den ærede Landsstingsmand, som har ytret, at man burde optage Bestemmelsen paa den Maade, at der sagdes, at det nærmere skulde ordnes ved Lov, eller at man skulde optage det som en Udtalelse af, at det var Noget, der var ønskeligt. Jeg holder ikke af, at Lovene kun befatte sig med at udtale Principer; jeg troer, at Lovene skulde indeholde tydelige og bestemte Regler, som kunne være til Vejledning og Efterretning for alle dem, for hvem de gælde.

Jeg troer saaledes at have imødegaaet de Bemærkninger, som ere fremførte mod Udvalgets Forslag. Jeg skal endnu kun til Slutning tillade mig at gjøre opmærksom paa, at i den Betænkning, som i Folketinget i forrige Sæssion blev afgiven over Finantslovsforslaget, blev det udtalt med Hensyn til Postreformen, at man maatte ansee for paatrængende nødvendigt, at al Portofrihed og Portomoderation blev ophævet. Dette var een af de Forandringer, man, iblandt flere, med Hensyn til Postreformen havde optaget i Betænkningen over den Finantslov, som da var forelagt. Jeg skal endnu kun gjøre opmærksom paa, at de Fordele, som kunne opnaaes ved at Portofriheden bliver afføkket, og at al Postbefordring skal betales, ere baade store og mangfoldige. Det har England afgivet et stort og følgerærdigt Exempel paa. Det har i alle de forskjellige Retninger indbragt saa mange og saa store Fordele, at man ikke, forekommer det mig, nu skal lade sig skræmme tilbage af de Indvendinger, som heller ikke forekomme mig at have nogen stor Vægt, der ere gjorte mod at gjenneføre Sagen med Conseqvens og i sin hele Udstrækning, saaledes, at vi kunne faae en Postreform, der virkelig vil føre til det Maaal, som jeg holder mig overbevist om, at Alle, der ansee Postbefordringen for at være et nyttigt Middel i Statens Haand, ville bidrage til, at vi kunne opnaae, og jeg skal derfor fremdeles anbefale det ærede Thing, at skænke Udvalgets Forslag den Opmærksomhed, det har virkelig Krv paa.

Finantsministeren: Jeg troer vistnok, man kan være ganske enig med den ærede Ordfører i, at Sagen ikke har nogen særdeles Fare ved sig; men som en Følge deraf troer jeg heller ikke, at det, der foreligger for Diebliffet, er noget særdeles stort Principspørgsmaal, af hvis Afgjørelse den hele Portoreform skulde væsentlig afhænge. Det, der her er Spørgsmaal om, er slet intet Princip. Der er ingen Uenighed tilstede i Henseende til selve Principet. Regjeringen har allerede, inden Udvalget udtalte sig ved Sagens Forelæggelse, paa det Bestemteste vedkjendt sig som Princip, at det var ønskeligt og nødvendigt, ja paatrængende nødvendigt, at der skete en Forandring med Hensyn til den bestaaende Portofrihed og Portolettelse, og, naar Regjeringen desuagtet ikke har forelagt noget Forslag, der sigtede til at foranledige en Reform i denne Retning, saa var det ikke, fordi Regjeringen jo ogsaa troede, at Sagen kunde have Hast, men ifølge den gamle Regel, at man skal ile med Lempe, og ikke, fordi Sagen har Hast, lade sig forlede til at foretage noget Umødent. Og Sagen forekom dengang Regjeringen at være umoden. Den var ikke fra Postvæsenets Side drøftet med de forskjellige administrative Autoriteter, hvis Mening dog er nødvendig, om hvorledes Sagen vil stille sig, hvilken Indflydelse det vil have paa hele Forretningsforholdet, hvilken Control det maatte være nødvendigt at anvende, forsaavidt enkelte Undtagelser maatte tilstaaes o. s. v. Der var fremdeles ogsaa Undersøgelser at anstille om, hvorledes man har forholdt sig i andre Lande; f. Ex. i England, hvor man ikke har afgjort Sagen paa den Maade, hvad Udvalget ogsaa i sin Betænkning har fremhævet, at man simpeltvæk har afføkket al Portofrihed, men har beholdt enkelte Undtagelser. Den ærede Ordfører har tydelig fremhævet, at, hvis det nu i dette Diebliff havde klart foreligget, hvilke Undtagelser der maatte være Anledning til at gjøre fra den almindelige Regel, saa vilde Udvalget ikke have taget i Betænkning at antage disse Undtagelser, og han anførte selv eksempelvis nogle saadanne Undtagelser. Det er netop heri, at hele Kjærnen af Sagen ligger, at man erkjender, at der kan være Anledning til at gjøre Undtagelser, men